

בול שנת הראשונים

Year of the Pioneers Stamp

39
12.8.63

ה ש י ר ו ת ה ב ו ל א י

תל אביב-יפו • ירושלים • חיפה

PHILATELIC SERVICES

JERUSALEM • ISRAEL

ימים רחוקים, רחוקים אשר שקעו אל חיק העבר, אך אנו חוזרים אליהם בהתרפקות אהבה ובערצת כבוד ויקר. כי ימים רחוקים אלה, שקסם אגדה כבר חופף עליהם, טבוע בהם עזוז המציאות, כוחה של תקופה חדשה בחיי העם והארץ, תקופת התחייה וההתחדשות בארץ ישראל שהחלה לפני 80 שנה.

השנה 1882. ארץ ישראל נתונה לשלטון התורכי הישן. האדמה משובשת קוץ ודרדר, ביצות קדחת ואבנים, עירומה מיערות ומגינות; לא חקלאות חדישה; לא דרכים וכבישים ולא רכבת; לא שירותי ציבור, חינוך ובריאות; לא אספקת מים וחשמל. האוכלוסייה דלה ומדולדלת. בכפרים הערביים רבה הנחשלות והישוב היהודי קטן עד לחמלה. רובו ככולו מרוכז בין החומות בירושלים, בחברון, בצפת ובטבריה; מתקיים בעיקרו על תמיכה, חלוקת כספי תרומות ונדבות מחוץ לארץ. ככול — עזובה, דלות מנוונת, קפיאה על השמרים.

והנה קול מבשר ואומר: תחייה, התחדשות לאומית ואנושית! כמה תנועת "חיבת ציון". הפרעות ברוסיה בראשית שנות השמונים של המאה שעברה, זעזעו את הלבבות ונתנו את הדחיפה לעליית הראשונים. אז קמו השואפים לתקומה, נאמני ציון, חוזי חלום הגאולה וחרתו על דגלם: "ביל'ו — בית יעקב, לכו ונלכה!" והם, אנשי ביל'ו קמו ועלו, ראשונים ונועזים, סעורי חזון וציון ותקווה משיחית. הם הגיעו לחוף הנכסף וחוללו מהפכה בחיי העם והארץ. הם פתחו תקופה חדשה של הגשמה בגוף ובנפש. הם היו מסוללי הדרך לתחייה, לגאולה; ממניחי היסוד למדינת ישראל החדשה.

ראש פנה בגליל העליון, באדמות הטרשים ההרריות. ראשון לציון בשדות יהודה. זכרון יעקב בקצה הרי הכרמל. ואחריהן קמו מושבות נוספות בגליל וביהודה, בהר ובשפלה — יסוד המעלה, משמר-הירדן, נס-ציונה, גדרה, רחובות וחדרה, מחניים ומטולה — ציוני דרך לגאולה.

הייתה זו דרך-יסורים. והם, המתנחלים הראשונים, הלכו בה יחידים וגלמודים, סובלים וכאובים, אך אמיצים ועזי רוח. הם נצמדו אל אדמות טרשים, אל ביצות קדחת והשקיעו כל עצמם באמונת-אומן ובאהבה עזה ותמה בחידוש פני המולדת. והם עמדו מול פגעי טבע ואיבת שכנים חמסנים ורצחנים, מול כשלונות ומצוקות, מחלות יסורים ומוות. הם כשלו וקמו והמשיכו בעוז-רוח ובאימוץ-גוף והניחו יסודות איתנים. הם נטעו איים פורחים בשממה, הם ריפדו אותם בכוחם ובאונם, בחלומם ובכיסופיהם, בזיעתם ובגופותיהם. מצבות דהויות נפולות בבתי הקברות של המושבות הראשונות, מספרות על גבורה שקטה, פשוטה וחמה, של חללים ולוחמים, גבורת המעשה בלי מלל; על הליכה בתלם-שדות ביום ועל שמירה בלילה. הם לא נרתעו ולא נסוגו. כמוהם כרגבי השרון, השפלה ויהודה, כטרשי הגליל. שרידים מעטים של ראשונים אלה עודם מהלכים בינינו. שערותיהם שיבה ופניהם חרושים מסבל ומזיקנה. גבם כפוף מנטל עבודה ומעומס שנים. אך עיניהם זורחות ומאירות: לא לשוא היה עמלם ולא אבד בציה. הקרבן נרצה. היה שכר לפעולה.

אפרים תלמי

Another of the "first ones" has given a vivid description of the land upon which Rishon Leziyyon, the first of the BILU settlements, was to be founded: "The site was a bleak wilderness. Not a booth, no inn, no tree, no human being, nothing but illimitable sand-dunes and thorn bushes. Everywhere jackals, their mournful howling making the desert night hideous."

Despite the years of depair and desperation, a remnant of those first settlers remained to become successful tillers of the soil together with those who joined them as time went on. Then it seemed that their pioneering efforts had resulted only in a few puny settlements struggling for viability. Yet, those first farming villages — Petah Tiqwa, Rishon Leziyyon, Gedera, Rosh Pinna, Yesud Ha-maala, Zikhron Yaaqov — were vital stepping stones that led to the foundation of the State.

Prime Minister David Ben-Gurion has written of the "first ones" in these words: "Primacy is not just the good luck of the man that came first. It is the art of looking beyond current reality. It is the moral strength to summon all the powers dormant in man and steadfastly wield them to avert catastrophe and hasten redemption, by undertakings of creativity and grandeur of performance."

CH. P.

Land belongs to those who till it, ideals to those who strive to make of them realities. In this sense, the handful of young pioneers who in the year 1882 took the first practical steps towards recreating the Jewish nation in its historic homeland have a true claim to the title of the "founding fathers" of the State of Israel.

It is generally difficult to unravel the beginnings of great historic movements. During two thousand years of dispersion the link between the people of Israel and the land of Israel has remained unbroken. Yet, it was only at the turn of the nineteenth century that a momentous change took place in Jewish life which was ultimately to transform the age-old longing for return into present-day reality.

In the fateful year of 1882 the Jews of Russia who had just begun to breathe in the heady winds of emancipation were chilled by the renewal of persecutions and pogroms. Out of these events a movement known as HOVEVE ZIYYON — the Lovers of Zion — came into being. The young men of this movement were charged with a desire for rebellion: rebellion against the helplessness of the Jew and his paralysing resort to martyrdom and self-negation. Groups of students and intellectuals began to seek ways of giving meaning to their revolt. One such group was the BILU, a society of earnest enthusiasts whose very slogan bespoke deeds rather than words: "O House of Jacob, come ye, and let us walk".

Pledged to create model agricultural villages in Palestine that would ultimately lead to national resettlement, the first group of pioneers arrived in Jaffa in August 1882. These young people who were determined to make the land their life initiated a revolutionary approach to end the age-old problem of the rootlessness of their people.

The path of the "first ones" was by no means strewn with roses. They fought a desperate battle for their very existence; they lacked financial support and constant obstacles were placed in their path.

The land, neglected for centuries, resisted their unskilled efforts at cultivation. Malaria, cholera, and trachoma depleted their ranks. It is little wonder that many of their golden dreams dissolved before the harsh realities of life.

Chessin, one of these early pioneers, wrote in his diary on August 21st, 1882, ten days after settling on the land: "My hands are covered with blisters and bruises. I cannot straighten out my fingers," and continued wryly, "and in Russia I used to dream that I would be able to work eight hours a day and devote the rest of the time to intellectual pursuits. How can the mind entertain any thoughts when your back is broken?"

ה צ י י ר
THE ARTIST

אליעזר ויסהוף נולד בירושלים בשנת 1938. מילדותו נמשך לציור ואמנות. עם גמר לימודיו בבית הספר בצלאל שירת בצה"ל ושימש כעורך גראפי וצייר השבועון "במחנה-גדנ"ע. כיום מתגורר אליעזר ויסהוף בבת ים ועוסק בגרפיקה שימושית ובציור חפשי.

ELIEZER WEISHOFF, born in Jerusalem in 1938, started drawing in his early youth. Upon finishing his studies at the Bezalel School of Arts and Crafts in Jerusalem, he joined the Israel Defence Force and served as art editor on its weekly youth magazine.

Having returned to civilian life, Mr. WEISHOFF is now a commercial artist and lives at Bat Yam, near Tel Aviv.

התמונות: ארכיון העבודה, תל אביב

FIRST PLOWING

חריש ראשון

PETAH TIQWA

פתח תקוה

REHOVOT

רחובות